

Arrest

nr. 313 690 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 augustus 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 8 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2023 werd ingediend door:

Naam: S. (...) E. (...) I. (...) Voornaam: H. (...) Nationaliteit: Soedan Geboortedatum: (...) 1957

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.08.2023 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote T. (...) L. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in n toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- attest ABVV dd. 07.11.2023 waaruit blijkt dat ze minstens in de periode april – november 2023 een werkloosheidsuitkering ontving
- sporadische sollicitaties door de referentiepersoon uit de periode september 2022 – april 2023 (1 à 2 / maand)
- verklaring trajectbegeleiding OCMW Wetteren dd. 16.01.2023
- verklaringen VDAB dd. 07.02.2023 en 16.11.2023 met betrekking tot de begeleiding van de referentiepersoon in haar zoektocht naar werk; bijbehorende begeleidingsdocumenten (afspraken, opdrachten, ...)
- ingevuld informatieformulier vrijwilligerswerk Lokaal Dienstencentrum (...) (ongedateerd)

Echter, uit het geheel van de voorgelegde stukken kan niet besloten worden dat referentiepersoon op heden daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon na haar tewerkstelling bij het OCMW te Wetteren op basis van artikel 60 §7 in de periode 29.01.2018 – 10.02.2020, een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat zij effectief sinds aanvang van voormelde werkloosheid niet één dag meer heeft gewerkt. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon in haar zoektocht naar een tewerkstelling sedert 2020 in begeleiding is bij de VDAB. Haar trajectbegeleidster haalt aan dat omwille van gezondheidsredenen (waarvan overigens geen objectief en verifieerbaar stavingsstuk wordt voorgelegd) zwaar fysiek werk onmogelijk is; de referentiepersoon geeft de voorkeur aan een job in de sociale sector.

Uit de voorgelegde documenten blijkt echter niet afdoende dat de referentiepersoon wel degelijk gekwalificeerd is voor een tewerkstelling in de sociale sector. Haar diploma secundair onderwijs werd gelijkgesteld. Ze zou daarnaast beschikken over een bachelordiploma, dat echter volgens de meest recente verklaring van haar trajectbegeleidster bij de VDAB (november 2023) nog niet werd gelijkgesteld. Er kan de vraag gesteld worden waarom dit tot op heden nog niet gebeurde, gezien er logischerwijze kan van uitgegaan worden dat gelijkstelling van haar bachelordiploma dit haar kansen op een passende job in een door de referentiepersoon gewenste sector aanzienlijk kan verhogen. Mevrouw verblijft in België sedert 30.03.2010 en verwierf op 24.04.2020 de Belgische nationaliteit; ze had reeds alle tijd en kansen deze stap te zetten.

De referentiepersoon legt naast een getypt overzicht met betrekking tot de periode oktober 2021 – november 2022 allerhande mails voor uit de periode september 2022 – april 2023. Dit betreffen telkens slechts 1 à 2 sollicitaties per maand. Recentere bewijzen van effectieve sollicitaties werden niet voorgelegd. Er kan niet gesteld worden dat slechts 1 à 2 sollicitaties per maand kunnen aanvaard worden als een bewijs van een actieve zoektocht naar werk, temeer niet werd aangetoond dat mevrouw beschikt over de professionele kwalificaties voor de jobs waarvoor ze solliciteerde. Het is redelijk te stellen dat zij toch op zijn minst sinds 2020 al één of meerdere werkervaringen zou kunnen hebben opgedaan, en dat zij haar verwachtingen na jaren (voorgehouden intensief) zoeken toch al zou moeten hebben bijgesteld en het anders zou moeten aanpakken om dan uiteindelijk alsnog haar doel te bereiken... voor zover zij daadwerkelijk gemotiveerd is. De voorgelegde verklaringen doen hier geen afbreuk aan.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in casu overbodig bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd tevens documenten met betrekking tot de zoektocht naar werk en de tewerkstelling op naam van betrokkene voorgelegd. Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter, §2 Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon en werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking worden genomen indien de Belgische referentiepersoon aantoont dat hij actief werk zoekt.

Artikel 40ter Vw., noch enige andere wettelijke bepaling schrijft daarbij voor met welke middelen dit bewijs dient geleverd te worden.

Dat verzoeker ettelijke bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, waaronder een verklaring van 16.11.2023 van de VDAB waarin gesteld wordt dat de referentiepersoon sedert 2020 bij hen in begeleiding is en er sprake is van een intensieve zoektocht naar werkt.

Meer bepaald solliciteert volgens de VDAB de referentiepersoon tijdens elk contact voor een drie- à viermaal vacatures, waarbij zij evenwel vaak geen of een negatief antwoord ontvangt van de werkgever.

De VDAB bemiddelaar stelt hierbij uitdrukkelijk :

“L. (...) valt onder “intensieve begeleiding” en wordt dus verder opgevolgd en ondersteund door mij, als begeleider. Zij heeft zeker de nodige capaciteiten om aan de slag te geraken. Ik volg haar verder op en begeleid haar verder bij haar stappen naar werk”.

Daarnaast heeft verzoeker ettelijke bewijzen van sollicitaties voorgelegd, een verklaring van de trajectbegeleiding, bewijzen van afspraken, opdrachten, en informatieformulier inzake vrijwilligerswerk.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk bewijzen heeft geleverd van de gevraagde 'actieve zoektocht naar werk'.

Bovendien ontvangt de referentiepersoon tot op heden nog steeds werkloosheidsuitkeringen waaruit blijkt dat de beoordelende instantie, nl. de VDAB tevreden is met haar geleverde inspanningen om werk te vinden.

*Dat artikel 58 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering o.m. bepaalt :
"De volledig werkloze voldoet aan de verplichting om actief naar werk te zoeken bedoeld in het eerste lid als hij kan aantonen dat hij, tijdens de volledige duur van zijn werkloosheid:
1° actief en positief deelneemt en meewerkt aan de acties op het vlak van begeleiding, opleiding, beroepservaring of inschakeling die hem worden voorgesteld door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling, in het bijzonder in het kader van het individueel actieplan dat is overeengekomen met de tewerkstellingsconsulent van de voormelde gewestelijke dienst;
2° zelf actief naar werk zoekt door regelmatig zelf gevarieerde acties te ondernemen"*

Dat de instantie die dient te oordelen over de houding van de werkloze, nl. de VDAB verklaard heeft dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk en hierin intensief wordt begeleid, zodat verweerder geenszins deze beoordeling naast zich neer kon leggen en te oordelen dat er geen voldoende bewijzen zouden voorliggen van een actieve zoektocht naar werk.

De bewering dat de verweerder niet gebonden zou zijn door een beoordeling van de VDAB inzake de geleverde inspanningen op tewerkstellingsvlak, houdt geenszins een vrijgeleide in om een document afkomstig van een overheidsdienst, gespecialiseerd in de beoordeling van personen, waarbij zij deze de personen in kwestie meermaals persoonlijk zien, hen beoordelen en begeleiden, zomaar van de hand te wijzen op loutere grond dat men een eigen onderzoek mag doen.

Evenmin legt verweerder het bewijs voor dat de vaststellingen van de VDAB zou ontkrachten.

Het feit dat de referentiepersoon sinds de aanvang van haar werkloosheid niet meer zou gewerkt hebben, is geenszins afdoende om te oordelen dat de betrokkene niet actief op zoek is naar werk. Verweerder heeft hierbij overigens geen rekening gehouden met het onbetwistbare feit dat de wereld omwille van corona enkele jaren heeft stilgelegen en mensen niet meer uit werken mochten gaan omwille van het risico op besmettingsgevaar.

In de professionele sectoren die haalbaar zijn voor de referentiepersoon gebeurden dan ook jarenlang geen aanwervingen.

Bovendien moet ook rekening gehouden worden met de afkomst, talenkennis, leeftijd, capaciteiten, enz. van de werkzoekende en daarnaast speelt ook discriminatie op de arbeidsmarkt een grote rol.

Dat de referentiepersoon tot op heden nog geen werk gevonden heeft, is dan ook geenszins te wijten aan haar inzet of gebrek aan zoektocht naar werk, doch is afhankelijk van andere factoren buiten haar wil om.

Het weze duidelijk dat door de VDAB, zijnde de gespecialiseerde instantie terzake, een evaluatie en beoordeling werd gemaakt van de geleverde inspanningen door de werkzoekende en geoordeeld werd dat de referentiepersoon afdoende actieve inspanningen leverde en levert, reden waarom de werkloosheidsuitkeringen tot op heden worden uitbetaald.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster en de evaluatie van de VDAB en de vele andere voorgelegde bewijzen van de actieve zoektocht compleet genegeerd heeft, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat

de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien manifest foutief gemotiveerd is, waar gesteld wordt dat het diploma secundair onderwijs van de referentpersoon inmiddels gelijkgesteld werd, doch uit de meest recente verklaring van de trajectbegeleider bij de VDAB van november 2023 zou blijken dat het bachelordiploma van de referentpersoon nog niet werd gelijkgesteld.

De vraag zou dan ook rijzen waarom dit tot op heden nog niet gebeurde, gezien er volgens verweerder logischerwijze van uitgegaan mag worden dat de gelijkstelling van het bachelordiploma de kansen op een passende job aanzienlijk zou verhogen.

De referentpersoon zou bovendien sedert 2010 in België verblijven en in 2020 de Belgische nationaliteit verworven hebben, zodat ze reeds alle tijd en kansen gehad zou hebben om deze stap te zetten.

Dat verweerder het schrijven van de VDAB dd. 16 november 2023 waarnaar hij verwijst echter foutief gelezen heeft en meer bepaald waar gesteld wordt dat

“L. (...) is bij mij in begeleiding, in het kader van haar zoektocht naar werk, sedert 2020. De 1ste stap die we gezet hebben, was de aanvraag tot gelijkschakeling van haar diploma's. Diploma secundair onderwijs werd gelijkgeschakeld, bachelordiploma nog niet. (...)”.

Dat uit dit schrijven duidelijk blijkt dat de vraag werd gesteld naar een gelijkschakeling van het diploma secundair onderwijs, als een gelijkschakeling van het bachelordiploma, doch enkel het diploma secundair onderwijs op ogenblik van het schrijven gelijkgesteld werd, het bachelordiploma nog niet'.

Dit blijkt zeer duidelijk uit het gebruik van het woord diploma's (meervoud). M.a.w. de aanvraag werd gedaan voor beide diploma's, doch enkel het diploma secundair werd gelijkgeschakeld, het bachelordiploma nog niet.

Dat de motivering van verweerder dan ook pertinent foutief is, waar gesteld wordt dat de referentpersoon tot op heden nog geen stappen zou gezet hebben om haar bachelordiploma gelijk te schakelen, wat haar kansen op een job aanzienlijk zou verhogen.

De referentpersoon heeft dan ook wel degelijke deze stap gezet, doch wacht nog op een antwoord van de bevoegde dienst of haar bachelordiploma al dan niet gelijkgeschakeld zal worden.

Dat verweerder ook op dit punt het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en bovendien een manifest foutieve motivering heeft gegeven.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht.

2.1.4.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dan ook duidelijk dat de referentiepersoon blijf gaf en geeft van een actieve houding naar werk én de werkloosheidsuitkeringen verder worden uitbetaald, zodat uit dit alles blijkt dat de aan voorwaarde van artikel 40ter, §2 Vw. voldaan is en er sprake is van een aangetoonde actieve zoektocht naar werk.

Dat voorts duidelijk is gebleken dat verweerder het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft en bovendien zelfs een manifest foutieve motivering heeft gegeven, zodat de argumentatie van verweerder geenszins kan worden weerhouden.

Verzoeker verwijst in die zin nog ten overvloede naar een arrest van de Raad v o o r Vreemdelingen-betwistingen dd. 28 juli 2015 (nr. 150.014) waarin het volgende gesteld werd :

“Het attest concludeert onder D. “Conclusie op basis van de overgemaakte informatie: de evaluatie is positief. Motivatie Meneer zoekt voldoende actief naar werk. Niet opgeven, de aanhouder wint.”

Het loutere feit dat de bijlagen bij het evaluatieformulier van de RVA niet werden overgemaakt van de door de RVA bevestigde sollicitaties in de periode maart – september 2014, verantwoordt niet dat de gemachtigde bijgevolg de inhoud van het voorgelegde recente RVA-attest, volledig wantrouwt en de actualiteit van dit attest en van de geëvalueerde periode bij zijn beoordeling van het recente zoekgedrag naar werk van de

echtgenoot van verzoekster op onredelijke wijze negeert. Ook al herhaalt en benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken, doch dient op redelijke wijze met voorgelegde attesten van betrouwbare bronnen, zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die op grond van de artikelen 59bis tot en met 59decies van het Koninklijk Besluit houdende de werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 uitdrukkelijk bevoegd is voor de opvolging van het actief zoekgedrag naar werk van werklozen, rekening te worden gehouden.” (RvV 28 juli 2015, nr. 150 014).

Dat inmiddels de VDAB bevoegd is geworden voor de opvolging van het actief zoekgedrag naar werk van werklozen en niet meer de RVA, zodat de VDAB (die de referentiepersoon meerdere malen maandelijks in persoon ontmoet, het best geplaatst is om uitspraak te doen naar het zoekgedrag naar werk.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 40ter Vw. en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Ten overvloede is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Verweerder meende dat er in casu geen sprake was van voldoende bestaansmiddelen aangezien de actieve zoektocht naar werk niet zou zijn aangetoond, quod certe non, doch diende in dit geval een behoefteanalyse uit te voeren.

In casu heeft verweerder dit niet gedaan zodat er sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker voorts verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing sowieso vernietigd te worden.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het eerste middel als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- "de motiveringsplicht".

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk bewijzen zou hebben geleverd van haar actieve zoektocht naar werk. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geenszins op zorgvuldige wijze te werk zijn gegaan bij de beoordeling van haar dossier en zou ten onrechte geen behoefteanalyse hebben uitgevoerd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Uit de kritiek die door verzoekende partij wordt geuit, blijkt dat zij een feitelijke herbeoordeling beoogt te bekomen van haar aanvraag dd. 08.08.2023, terwijl dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van haar annulatiebevoegdheid, dergelijke beoordeling niet kan maken.

Zie in die zin:

“Dergelijke uiteenzettingen betreffen dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissing maar wel de opportuniteit ervan, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De Raad treedt op als rechter in hoger beroep en kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag gezinshereniging.

Door louter opnieuw naar de voorgelegde bewijsstukken te verwijzen, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van deze bewijsstukken ervan door de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het is aan verzoekster om met concrete argumenten de beoordeling van de stukken in de bestreden beslissing te weerleggen.” (R.v.V. nr. 279 805 van 7 november 2022)

Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in om aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk welke documenten ter staving van de bestaansmiddelen werden voorgelegd bij de aanvraag:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde nopens de voorgelegde stavingstukken als volgt:

[...]

Uit bovenstaande motivering blijkt aldus duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft overwogen dat er niet kan worden besloten dat referentiepersoon op heden daadwerkelijk actief op zoek is naar werk. Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris erop gewezen dat de referentiepersoon sedert 2020 begeleid wordt door de VDAB maar dat zij sedertdien nog geen enkele dag heeft gewerkt en dat er uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat zij in de periode september 2022-april 2023 heeft gesolliciteerd, zij het dat de sollicitaties beperkt waren tot 1 à 2 per maand. Het is redelijk te stellen dat verzoekende partij toch op zijn minst sinds 2020 al één of meerdere werkervaringen zou hebben opgedaan indien zij effectief op actieve wijze werk zou hebben gezocht, quod non in casu.

Verzoekende partij weerlegt de gedegen motieven van de bestreden beslissing niet.

Alwaar verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing “pertinent foutief” zou zijn “waar gesteld wordt dat de referentiepersoon tot op heden nog geen stappen zou gezet hebben om haar bachelordiploma gelijk te schakelen, wat haar kansen op een job aanzienlijk zou verhogen”, stelt verweerder vast dat verzoekende partij een manifest onjuiste lezing van de desbetreffende motieven bestreden beslissing maakt.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris niet overwogen dat de referentiepersoon nog geen stappen zou hebben gezet om haar bachelordiploma gelijk te schakelen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft enkel vastgesteld dat dit nog niet werd gelijk gesteld – wat niet betwist wordt door verzoekende partij – en stelt zich de vraag waarom dit tot op heden nog niet gebeurde, gezien er logischerwijze kan van uitgegaan worden dat gelijkstelling van haar bachelordiploma haar kansen op een passende job in een door de referentiepersoon gewenste sector aanzienlijk kan verhogen.

Er is derhalve geen sprake van een foutieve motivering.

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd, laat verweerder gelden dit onderdeel van de kritiek van verzoekende partij berust op de volkomen onjuiste premisse dat in de bestreden beslissing zou zijn geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Dit terwijl in de bestreden beslissing als volgt wordt geoordeeld omtrent de behoefteanalyse:

“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in casu overbodig bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen.”

Immers werd in de bestreden beslissing op omstandige wijze overlopen en gemotiveerd waarom de documenten die verzoekende partij heeft voorgelegd bij haar aanvraag het niet toelaten voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen omtrent het al dan niet toereikend karakter van de bestaansmiddelen.

Aangezien artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

Een behoefteanalyse dient aldus pas worden uitgevoerd wanneer wordt vastgesteld dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter, quod certe non in casu. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon bijgevolg in alle redelijkheid vaststellen dat een behoefteanalyse overbodig was nu geen duidelijk beeld werd gegeven omtrent de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

Verweerder benadrukt volledigheidshalve dat de bewijslast inzake het aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij en de referentiepersoon, die met name aan de hand van betrouwbare stukken moeten aantonen dat aan de bestaansmiddelen voorwaarde voldaan is.

Zie ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

En ook:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er

steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Verzoeker voert onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd::

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Verzoeker vraagt op 8 augustus 2023 met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote. Krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet verzoeker in dat geval aantonen dat zijn echtgenote, de Belgische

referentiepersoon, over “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” beschikt. De Vreemdelingenwet bepaalt dat een werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking kan worden genomen voor zover de referentiepersoon bewijst dat hij “*actief werk zoekt*”.

In casu weigert verweerder aan verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bewijzen van een werkloosheidsuitkering worden aangebracht, doch uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon op heden daadwerkelijk actief naar werk zoekt. Verweerder motiveert dat de referentiepersoon sinds 2020 wordt begeleid door de VDAB maar sedertdien geen enkele tewerkstelling heeft kunnen bekomen. Hij stelt dat hoewel de referentiepersoon de voorkeur geeft aan een job in de sociale sector, niet afdoende blijkt dat zij weldegelijk gekwalificeerd is voor een tewerkstelling in de sociale sector. Ook stelt verweerder dat de referentiepersoon, die sinds 2010 in België verblijft, reeds alle tijd en kansen heeft gehad om haar bachelorsdiploma gelijk te laten stellen. Verweerder vraagt zich dan ook af waarom dit tot op heden nog niet gebeurde. Tenslotte motiveert verweerder dat er allerhande mails worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gemiddeld 1 à 2 sollicitaties per maand doet, hetgeen niet kan worden aanvaard als een bewijs van een actieve zoektocht naar werk. Verweerder acht het redelijk te stellen dat de referentiepersoon sinds 2020 op zijn minst al één of meerdere werkervaringen zou kunnen hebben opgedaan.

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij betoogt dat hij ettelijke bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon weldegelijk actief op zoek is naar werk. Hij verwijst daarbij naar een verklaring van de VDAB van 16 november 2023 waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon intensief op zoek is naar een tewerkstelling. In deze verklaring wordt tevens gesteld dat de referentiepersoon tijdens elk contact solliciteert voor een drie à viertal vacatures maar vaak geen of een negatief antwoord krijgt. Daarnaast werden ook een verklaring van de trajectbegeleider, bewijzen van afspraken, opdrachten en een informatieformulier inzake vrijwilligerswerk voorgelegd. Verzoeker betoogt dat verweerder niet zonder meer de verklaring van de VDAB naast zich neer mag leggen. Daarnaast merkt verzoeker nog op dat de referentiepersoon weldegelijk een aanvraag heeft ingediend voor de gelijkschakeling van zowel haar secundair diploma als haar bachelorsdiploma, doch enkel haar secundair diploma werd tot op heden gelijkgesteld.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een schrijven van een ‘bemiddelaar intensieve dienstverlening’ van de VDAB van 16 november 2023 bevindt. Hierin wordt het volgende vastgesteld:

“L. (...) is bij mij in begeleiding, in het kader van haar zoektocht naar werk, sedert 2020. De 1ste stap die we gezet hebben, was de aanvraag tot gelijkschakeling van haar diploma’s. Diploma secundair onderwijs werd gelijkgeschakeld, bachelordiploma nog niet. We zijn nadien gestart met een intensieve zoektocht naar passend werk. Tot nu toe heb ik maandelijks contact met L. (...) (telefonisch maar meestal face-to-face op kantoor in Dendermonde). Via verschillende sites zoeken wij naar een sociale job, zonder zware fysieke belasting. Tijdens elk contact solliciteert L. (...) voor een 3 à 4 tal vacatures. Zij doet dit heel enthousiast. Spijtig genoeg krijgt zij vaak geen of negatief antwoord van de werkgever. L. (...) valt onder “intensieve begeleiding” en wordt dus verder opgevolgd en ondersteund door mij, als begeleider. Zij heeft zeker de nodige capaciteiten om aan de slag te geraken. Ik volg haar verder op en begeleid haar verder bij haar stappen naar werk.”

Zoals verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit dit schrijven dat de referentiepersoon maandelijks voor een ‘3 à 4 tal’ vacatures solliciteert. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder met dit schrijven op een passende wijze rekening heeft gehouden. Immers stelt verweerder in deze beslissing dat de referentiepersoon slechts voor 1 à 2 vacatures per maand zou solliciteren. Verweerder verwijst hiervoor naar de bewijzen van sporadische sollicitaties die de referentiepersoon in de periode september 2022 – april 2023 heeft gedaan. Verzoeker dient echter te worden gevolgd waar hij aanvoert dat met het attest van de VDAB van 16 november 2023, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon 3 à 4 sollicitaties per maand uitvoert, onvoldoende rekening wordt gehouden. Hoewel het aan verweerder toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, en dus te beoordelen of de referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering ontvangt al dan niet actief op zoek is naar werk, vereist het zorgvuldigheidsbeginsel weldegelijk dat verweerder bij deze beoordeling op redelijke wijze rekening houdt met voorgelegde attesten van een objectieve Vlaamse overheidsdienst zoals de VDAB. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verweerder voorbij gaat aan het gegeven dat de referentiepersoon volgens haar begeleider bij de VDAB voor 3 à 4 vacatures per maand solliciteert. Nochtans volgt uit de bestreden beslissing dat verweerder het aantal vacatures waarvoor de referentiepersoon maandelijks solliciteert doorslaggevend acht om te beoordelen of zij daadwerkelijk actief op zoek is naar werk. Immers meent verweerder dat 1 à 2 sollicitaties per maand niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van een actieve zoektocht naar werk.

De kritiek van verweerder in zijn nota met opmerkingen – namelijk dat er uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat de referentiepersoon in de periode september 2022 tot april 2023 1 à 2 sollicitaties per maand heeft gedaan – doet geen afbreuk aan de vastgestelde onzorgvuldigheid. Ook waar verweerder in zijn nota met opmerkingen stelt dat verweerder aan de hand van betrouwbare stukken moet aantonen dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan, dient te worden opgemerkt dat verweerder nergens uiteenzet waarom de verklaring van de VDAB van 16 november 2023 niet als een dergelijk betrouwbaar stuk kan worden aanvaard.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is in de gegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN